

Igazság csak egy van

A tiszta és őszinte beszéd híve vagyok az élet minden területén. A politikában is, ahol bizony igen gyakran tapasztalom a félretájékoztatást, a csúsztatást. Sőt! Előfordul, hogy szemrebbenés nélkül hazudnak.

Magyarkezeltésén a Vajdasági Magyar Szövetség szervezésében augusztus 8-án lakossági fórumot tartottak. A szép számú érdeklődő előtt megjelent a szabadkai főkonzulátus főkonzulja, Nagy Ferenc úr, Tápi Lajos konzul úr, Sípos Ilona konzul asszony, valamint a VMSZ képviselőjében Bús Ottó elnökségi tag. A vízummal és a nemzeti vízummal kapcsolatos időszerű témák szerepeltek napirenden.

Tápi konzul úr beszámolójából megtudhattuk, hogy elégedetlenek a délvidéki magyarok nemzeti vízumigénylésével, hiszen eddig mindössze négyszáz példányt állítottak ki. Állítása szerint nagyon kevés procedúrával könnyű hozzájutni, nem is érti, hogy miért ilyen gyér az érdeklődés? Bátorította a jelenlévőket, hogy kérelmezzék a nemzeti vízumot, és fedezzék fel a benne rejlő lehetőségeket, ugyanis miután Magyarország csatlakozik a schengeni egyezményhez, a nemzeti vízummal rendelkezők nyugodtan utazhatnak a csatlakozó országok mindegyikébe. Tehát az újabb vasfüggöny nem szabad, hogy kirekesszen bennünket sem az anyaországból, sem a nyugati országokból - még annak árán sem, ha a vízum 35 euróba fog kerülni. Ugyanis ez az utolsó ár, amit a magyarországi képviselők le tudtak alakítani tárgyalásaik folyamán.

Vajon értik-e, mit jelent ez egy négytagú családnak egy olyan térségben, ahol egyre nő a munkanélküliség és ahol a fizetések 100-200 euró között mozognak? De nézzük csak meg még egyszer, mi is a helyzet a nemzeti vízumigénylés körül?

Először is kell egy rokon, aki Magyarországon él, aki természetesen magyar állampolgár és hajlandó közjegyző előtt befogadó levelet írni. Az tény, hogy sokakat a háború szele átsodort az anyaországba, de hál Isten-

nek mégsem olyan sokat, hogy mindenkinek legyen ott rokona. Lám, itt az első számú megtorpanás. Felénk az a hír járja, hogy a kérelmezők nem érték meg sikerélményként vízumigénylésüket. Sok esetben visszautasították őket, nem kaptak még egyéves vízumot sem, nemhogy ötéveset. Mi sem bizonyítja ezt jobban, mint konzul úr helyzefelmérése az esten, hiszen kérésére, hogy emelje föl a kezét, aki rendelkezik nemzeti vízummal, a kb. száz jelenlévő közül egyetlen kéz sem emelkedett a magasba. Két konkrét esetet említenék, amely az egyéves vízumhoz kapcsolódik. Az egyik fontos dokumentum, amit mellékelni kell a kérvényhez, az a munkaviszonyról szóló igazolás. Ismerősöm minden korábban kért dokumentumot magával vitt, így a fent említett igazolást is, de ezenfölül kérték még munkakönyvének fénymásolt példányát is. Természetesen nem volt nála.

Testvérem öttagú családban él férjével és a három gyermekkel. Egyéves vízumért utaztak Szabadkára. A szülők útlevelébe bepecsételték az egyéves vízumot, de a 11 és 13 éves fiúk három hónapos vízumot kaptak. Minden magyarázat, indoklás nélkül kiadták az útleveleket. Mivel álmukban sem fordult meg a fejükben, hogy ilyen megtörténhet, csak jóval az eset után jöttek rá a turpisságra - szerencsére, hogy az utazás előtt otthon és nem a határon, az ellenőrzés alkalmával.

A lényeg az, hogy a konzul úr szavai és a valóság, sajnos, sok esetben nem fedik egymást.

Az est folyamán szabad volt kérdéseket feltenni. Élttem a lehetőséggel. Szóltam természetesen a fent említettekről is, ugyanakkor nem hagyhattam ki az alkalmat, hogy ne kérdezzem meg a főkonzulátus képviselőitől, hogy miért nem szorgalmazzák legalább ilyen intenzitással a kettős állampolgárságot? Miért történhetett meg, hogy a kettős állampolgárság szavazására készülve Gyurcsány Ferenc miniszterelnök úr saját nemzete ellen fordult, és olyan nemzetáruló kampányt folytatott, amire soha a történelem folyamán egyetlen miniszterel-

nők részéről sem volt példa. Teljesen érthetetlen számkra, hogy a nemzet újraegyesítése helyett miért annak elárulására vetemedett Magyarország miniszterelnöke.

A korábban kedélyesen csevegő konzul urat láthatóan kellemetlenül érintette felszólalásom, és kissé zavardottan kezdte magyarázni, hogy EU-szakértők mondták el magának a miniszterelnöknek, hogy a kettős állampolgárságra sehol Európában nincs példa, és hogyan is képzeljük, hogy majd Szerbia állampolgáraiként magyar útlevelel utazgathatunk a nagyvilágban. Egyébként is azok az urak, akik elindították a kettős állampolgárságot, azóta sehol nincsenek már, mélyen hallgatnak. A főkonzul úr pedig elmondta még, hogy a szavazáson helytelenül megfogalmazott kérdéstől megrémültek a szavazópolgárok és nem csoda, hogy ilyen eredmény született. Egyébként is erről a kérdéstről nem most kellene beszélni, hanem az EU-csatlakozás előtt kellett volna a feltételek közé sorolni, mert Magyarország úgy lett EU-tag, hogy a kettős állampolgárság kérdését senki nem szabta meg feltételként.

Kénytelen voltam ismét szót kérni. Természetesen nem élhettem vissza a jelenlévők türelmével, már csak azért sem, mert a napirenden nem a kettős állampolgárság szerepelt, ezért csupán egyetlen javaslattal éltem. Azt tanácsoltam a szervezőknek, hogy készítsenek elő egy hasonló lakossági fórumot, ahova meghívják Patrubány Miklóst, a Magyarok Világszövetségének elnökét, dr. Gaudi-Nagy Tamás Európa-jogi szakembert, sőt gondolom, hogy a meghívásnak szívesen eleget tene Eva Maria Barki ügyvédnö is, akik kitűnő ismerői a vita tárgyának és bizony adatokkal tudnák cáfolni az itt elhangzottakat. Amit pedig az urak elhallgatásáról állított a konzul úr, azt vissza kell utasítanom. Ugyanis a kettős állampolgárságot a Magyarok Világszövetsége, azon belül is Patrubány Miklós elnök úr indította útjára, és nem hogy elhallgatott volna, hanem mind a mai napig egyre nagyobb támogatás mellett melegen tartja az ügyet, és keményen harcol továbbra is annak minél előbbi megvalósítása érdekében.

Az est folyamán több felszólaló is kiállt a kettős állampolgárság mellett, és a közönség a felszólalókat tapsalva támogatta és egyben buzdította is, hogy a harcot folytatni kell. Szomorúan tapasztaltam, hogy a legnagyobb magyar párt jelenlévő képviselője, Bús Ottó úr

szemlesütve, szó nélkül végigülte a vitát, és nem volt mondanivalója. Egyetlen napilapunk újságírója szorgalmasan jegyzetelt, de az augusztus 10-i számban igen egyoldalúan tudósított. Nem hogy az est hangulatát nem adta vissza, hanem a felszólalásokról említést sem tett. Az objektív tájékoztatás ez alkalommal is elmaradt. Ha az újság nem is, de a jelenlévők visszajelzése azt igazolja, hogy érdemes volt elmenni és hangunkat hallatni.

A magyar igazság felett soha nem győzedelmeskedhet a gonosz szellem. Ezért hát a harcot folytatni kell.

* * *

Nyár van, augusztusi kánikula. Sokat regélnek a mórakalmi fürdőről. Oly sokat, hogy már a gyermekek fülébe is elültették a bolhát. Természetesen megígérem: „Ha jók lesztek, elmegyünk”.

Minden szerdán autóbusz indul Magyarokszárról Mórakalmra. Idejében kell jelentkezni, mert hamar megtelik a busz. Még egy utolsó ellenőrzés, hogy érvényes-e az útlevele és a vízum. Az útlevelel semmi gond, de bizony kiderül, hogy a fiúk csak három hónapos vízumot kaptak a tavasszal, amely még június 30-án lejár.

Csalódottak, de megértik, hogy most nem jöhetnek velem, majd a jövő szerdán, talán...

Gyors fényképezkedés, papírok beszerzése, rohanás Szabadkára a főkonzulátusra. Azt mondja a tolóablaknál ülő hölgy: „Igaz, hogy több mint hat hónapig érvényes a gyermekek útlevele, de nem hiszem, hogy egyhónapos vízumnál többre számíthatnak”. Egy hónap, hát egy hónap. A nyári szünidő még így is több tartalmat kaphat. Nincs messze Ópusztaszer, augusztus 20-án Szegeden tűzijáték lesz, aztán a beígért fürdőzés. Másnap ismét rohanás Szabadkára. Némi kis megkönnyebülés. Azt írja az útlevelelben ott a vízumnál, hogy 2006. augusztus 14-étől 2006. szeptember 14-éig, 15 napos tartózkodással. Jól van, ha okosan gazdálkodunk az idővel, élményekben gazdag lesz a szünidő.

Augusztus 20-án délután nekivág a család a határnak. Szép volt a tűzijáték. István, a szegedi kis barát örül, hogy felköszöntötték, teljes az öröm. Ezt szerdán majd csak fokozni tudjuk.

Nem gond a hajnali kelés. A friss levegő, az albán péknél vásárolt ropogós percc életet kelt a gyermekekben, bennük még a határon sem jön elő a félsz. Fél óra várakozás után jön a szokásos kérdés: „Mikor megyünk már?” Szinte ugyanabban a pillanatban megszólal az út-

vezető: „Jöjjenek ide, a gyerekeknek érvénytelen a vízuma!” - Tévedés - mondom a magyar rendőrnek - hiszen mindkét útlevelet egyszerre adtuk át a főkonzulátuson, leellenőrizték, tessék megnézni - mutatom az útlevelet - egy hónapra szól a vízum!

-Téved hölgyem, nem egy hónapon át utazgathatnak, hanem egy hónap alatt egyszeri beutazást kaptak, ezt pedig augusztus 20-án kihasználták. Tessék megnézni, itt írja.

Valóban, a számomra ismeretlen megjelölések azt mutatják, hogy a rendőrnek igaza van. Könyörtelenül le szállítanak bennünket az autóbusról, s mint valami bűnözőket, a kijelölt sávon visszaküldenek oda, ahonnan jöttünk. Még csak annyit hallottam, amikor az egyik vámos mondta a másíknak, meg az útvezetőnek: „Most még csak azt nem tudom, hogy mit csináljak magukkal, megbüntessem-e 4000,00 euróval a tulajdonost?” Én földig alázva mentem a magyar határról Szerbia felé a 11 és a 13 éves fiúkkal. Nem tudtam megszólalni, nem tudtam őket megvigasztalni. Némán vonultunk, amikor megszólalt a 13 éves Ádám: „Ez a te Magyarországod, Évi”.

Soha egy rossz szót nem hallottak tőlem Magyarországról, a magyarokról, nemzetünkről. Ha az iskolából valami butaságot hoztak haza és a tudomásomra jutott, helyre raktam. Csiksomlyóról mindkét gyermek a Trianon előtti Magyarországot ábrázoló térképet kapta, hogyha '56-os menekülteknek mondanának bennünket, akkor tudjanak reagálni. De akkor én most hogyan reagáljak? Vegyes érzésekkel a szívemben csak annyit mondom: „Tudjátok, nem minden magyar ilyen, csak a mostani kormány nem szeret bennünket - de egyszer ennek is vége lesz, és mi majd akkor tapsolunk Gyurcsánynak. De semmi baj, ha hazaérünk, fogjuk a bicikliket és lemegyünk a Tisza-partra. A Tiszát nem veheti el tőlünk senki.”

Azt nem tudhatom, hogy mennyit értettek meg az egészből, azt sem tudom, hogy a kis lelki világuk mikor fogja ezt kiheverni, ma még csak azt látják, hogy érvényes útlevelükkel nem mehetnek Magyarországra.

Magyar gyermekek a nyári szünidő alatt nem kapnak magyar vízumot, miközben a magyar konzul lakossági fórumokon felteszi a kérdést, hogy vajon miért nem kérelmezzük többen a nemzeti vízumot? Mi ez a cinizmus, és meddig tart még?

Az iskolában épp elégszer viszik a gyermekeket olyan helyre természeti táborokba, ahova a szülők csak azért engedik el őket, mert a tananyag része. Az iskola szerint kötelező őket évente egyszer a Tarára elvinni, de másodsor már a szülő is szeretne választani. Nem mindenki akar Montenegróba menni nyaralni gyermekével, nem a šabaci vásárba szeretne kavalkádot nézetni velük, vagy Ceca szerb énekesnő műdalain nevelni csemetéit.

Jó volna olykor kulturáltabb világot is megismertetni velük. A Feszty-körképen láthatnák Árpádot fehér lován, vagy láthatnának igazi könyvesboltokat, mert felénk ilyenek nincsenek, vagy vidámparkot, képtárakat. Nem hiszem, hogy nagyravágyás volna a mi gyermekeink részére az, ami a magyarországi gyermekeknek természetes.

Persze most dicsekedhetne az oktatási miniszter, hogy mennyi határon túli gyermek tanul az anyaországban, de talán arról nem tud, hogy mennyi utánajárással, megaláztatással és anyagi kiadással jár a papírok megszerzése. Erről is lehetne oldalakat írni, sajnos.

Alig vártam az estét, hogy hazaérjen a szervező Mórahalomról, hogy halljam, mi lett a történet vége. Azt mondta a hölgy, hogy végül nem 4000, hanem 8000 euró büntetéssel fenyegették meg őket, mert két érvénytelen vízummal rendelkező utas tartózkodott az autóbuszban. Természetesen megtagadták a fizetést. A busz tulajdonosa azt mondta a vámosnak, hogy az utasokat leszállítja, visszafordulnak, a járművet meg otthagyja a határon, úgy sem ér 8000 eurót. A Bánságban 4000-ért már házat lehet venni. Végül az történt, hogy több mint egy óra idegfeszítő várakozás után felírták az adatokat és elengedték őket azzal, hogyha még egyszer ilyen előfordul, bizony, hogy könyörtelenek lesznek.

Másnap a csütörtöki heti piacon összetalálkoztam egy tisztességben megőszült nyugdíjas történelem-tanárnővel. Egyébként is mindig van közös témánk, majd most ne lett volna! Miután előző napi élménybeszámolómat szörnyülködve végighallgatta, azt mondta: „No értem már, miért ellenőrizte az uram útlevelét a szerb buszvezető a múltkori felszálláskor. Ha hazaérek meg is mondom neki, hogy ne ezeket szidja, hiszen ők csak a büntetéstől félnek. Elkezdtem nevetni. Magam előtt láttam Jóska bácsit, ahogy kerek szemét még kerekrebbre

nyitva értetlenül nézi a szerb sofört, amiért az elkéri az útlevelét és a vízumot leellenőrzi.

Amikor Horvátország önálló állam lett, első dolga volt, hogy a világban élő horvátoknak megadta a kettős állampolgárságot. Amikor még Szabadkán éltem, egyik szomszédom horvát volt. Az a horvát szomszéd ma horvát útlevellel nyugodtan, vízum nélkül utazhat Magyarországra. Viheti unokáit fürdőbe, vidámparkba, bárhova. Ugyanakkor a délvidéki magyar nem utazhat az anyaországba, ha megtagadják tőle a magyar vízumot.

Tisztelt Gyurcsány Ferenc Miniszterelnök Úr!

Tavaly amikor Szabadkán járt, Önt több száz rendőr őrizte, elsősorban tőlünk, magyaroktól féltették Önt. A transzparenszel Önt váró fiatalokat igazoltatták, sőt amíg Ön a városban volt, le is tartóztatták néhányukat. Két kép jelent meg előttem.

Az első, amikor Antall József miniszterelnök úr látogatott Szabadkára. Annyi embert örömkönnnyel a szemében még nem láttam. Csak azért tolongtak az emberek,

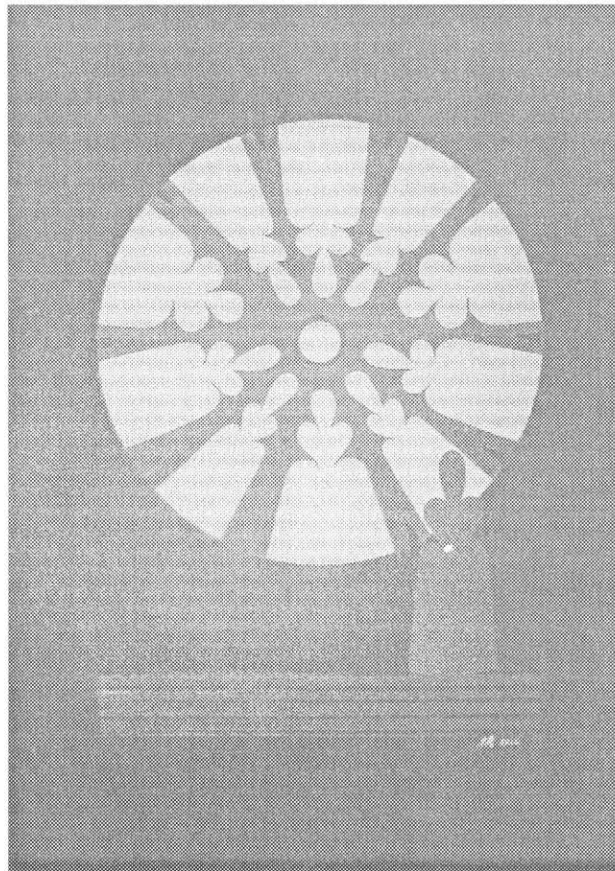
hogy megérinthessék a kezét, hogy egy köszönetet kiáltanak felé egyetlen mondataért:

„Lélekben 15 millió magyar miniszterelnöke szeretnék lenni!” Gondolom, hogy Ön is emlékszik erre a mondatra, hiszen épp eleget gúnyolták miatta.

Aztán néhány évvel később Orbán Viktor jött el hozzánk Szabadkára. Akkora volt a tömeg, hogy utakat kellett lezárni, forgalmat elterelni, mert csak jöttek s jöttek az emberek. Tiszteletüket tették a magyar miniszterelnök előtt. Orbán Viktor nem félt a délvidéki magyaroktól. Az utcán tartott beszédet, és tessék elképzelni, senkit nem vittek el a rendőrök rendbontás miatt.

Önt meghívói a Népkörben csak jól megbízható vendégek közé merték vinni, Ön csak nekik mert beszédet mondani. Igaz, december ötödikét nem feledjük soha, de azért ne féljen tőlünk, mi úgysem ítélkezhetünk senki fölött. De van, aki ítélkezik mindenki fölött. Elszámolni tetteinkkel előtte fogunk. Mindannyian.

Hajrá, magyarok! Hajrá, Magyarország!

Gyermekdalok